

גביע "פנטהאוז" שרונה זכתה בו שנבחרה על-ידי 28 המועמדות כנערה הפופולארית ביותר. שתי הסגניות קיבלו אותו גביע, ואילו המלכה קריסטל, שנעשה על-ידי חנות טיפאניס, אחרי גביע עשוי מ" זכתה באותו גביע עם מיכסה מצופה בכסף.

לא תואר ולא דולר!

באחד משני תוארי הסגניות, אני אברה ארצה. שינוס לחפש אותי עם כל סוללות עורכיהרין שלהם מעבר לים. כי הסגניות היו מחויבות להצטלם גם כן בעירום, אך תמורת 5000 דולר בלבד. כשמדובר במיליון דולר, אין טעם טוב ואין טעם רע — זה פשוט כסף, ולבעוט בסכום כזה, זה ממש טימטום. בוב גוצ'ונג, כעל פנטהאוז, ידע שאם יציע 100 אלף דולר כפרס ראשון לזוכה, אף אחת לא הייתה מופיעה. מי שגרם לכך שאופיע בתחרות היה

בדירות שכורות. לקראת התחרות נשלח אלי בכל חודש חומר חדש על מה שיתרחש שם. לבסוף נקבע מקום התחרות באטלנטיקסיטי, עיר ההימור רים שבה מתקיימת גם תחרות מים אמריקה.

שימלת-ערב משגעת קיבלתי מגוטקס, ואילו לתלבושת הפנטסיה העליתי רעיון, וליזה בוקר ביצעה אותו. אנשי פנטהאוז הציעו תלבושת והופעה בנוסח מרילין מונרו או קליאוטרטה, או משהו אירוטי. אחת המתחרות הופיעה כמו פייה, אך עם כפתורים קטנים על הפיטמות, וכימעט עירומה. האמריקאית הופיעה כילדה קטנה עם צמות, כתיקוה להרשים את הזקנים והזקנות כאולם. אני בחרתי בגימיק, להופיע כליכלוכית. הנעליים היו נפלאות — רקומות עם חרוזים — והשמלה חתוכה עם קרעים וטלאים. וכך גם הופעתי, ועל הבימה, תוך התנועה, הסתובבתי והסרתי בבת אחת את הקרעים, ומתחתם צצה לפתע הנסיכה, שימלה משגעת.

מגוטקס קיבלתי גם ביגריים נפלאים. עם כל אלה, ושתי מתנות שהתבקשתי להביא איתי — האחת לאדוארד קוק, ראש-העירייה היהודי של ניו-יורק, והשנייה לראש עיריית אטלנטיקסיטי — ומצוידת בכרטיסי טיסה רגיל, שנשלח לי, יצאתי לדרך. ההוצאות היו קטנות מאוד. רק השימלה של ליזה בוקר עלתה לי כסף. בנמלה-העופה בניו-יורק המתינה לימוזינה עם נהג, וכחברת עוד שתי מועמדות, שהגיעו באותו הזמן, הוסעתי העירה לניו-יורק, למלון. אחרי שעתיים כבר ציפו לנו, לבושות ומאופרות, לקבלת-פנים במיסערה. מבחינת ההופעה, הייתי היחידה שידעה לנוע על הבימה. רוב הבנות הלכו על הכימה כמו דגים. היו בנייהן מזכורות, נערות שעובדות בכארים, אלגנטיות לא היתה שם. היחידה שהשוויה היתה הקולומביה, שטענה שהיא מאוד מפורסמת בארצה. אני חייבת להאמין לה. היא התנהגה כאילו כל התחרות מונחת כבר בכיסה. אני הייתי הגבוהה ביותר מבין המתחרות. הגוף שלי נראה ספורטיבי וריק, נראיתי טוב.

במשך היום לא התאפרתי. השיער היה תמיד שטוף ונקי. רוב המתחרות האחרות היו שמננות. לאמריקאית, למשל, היו רגליים קצרות ושמננות. הקולומביה למשל, היתה נמוכה (165 ס"מ), אמנם יותר גבוהה מהאמריקאית (160 ס"מ), אך קצרת-רגליים ושטוחה. אולי מיוחדת, אך בוודאי לא פצצה. לפני התחרות הייתי המתרגמת של הבנות. תירגמתי מארבע שפות — צרפתית, גרמנית, אנגלית, וקישקשתי באיטלקית. כולן ישובו ונכה, הייתי יושבת ומדברת איתן. לימדתי אותן ללכת ולהסתובב, והבטחתי להן שאם תבואנה לארץ, אסדר להן עבודה. כשהייתי עצובה, הייתי מצחיקה את כולן, כרי שלא אבכה בסוף בעצמי. הראיתי להם מה זה ישראלי. יודעת שפות, יודעת לאכול ויודעת להתנהג. חשבתי שזה יהיה כמו בתחרות בת-הנעורים ב-1969, שבה זכיתי. אז הייתי צריכה לנסוע מסביב לעולם ולקבל מתנות כמו מים תבל, אך החלטתי ללמוד, ובמקום הנסיעות ברחבי העולם סיכס אבי עיסקה כספית עם המארגנים. וכמו כל המזל הרע שהולך לי בחיים, צילצלו אחרי כמה חודשים והודיעו לנו שהחברה פשטה את הרגל. אצלי אין יום של אסל ויום של בסל. אצלי כל יום בצל.

לא מיליון דולר, ולא בטיח. זה כנראה היה מכור. הבחורה מדרמק, כשזכתה, עלתה על הבימה, וממש לא התרגשה. טיפוס ששם שיכבה של רמל על העיניים, שיכבה על גבי שיכבה. השכנה שלה לחדר התלוננה שהיא מטריחה. לקראת התחרות השתמשו במילים מפוארות. כל אחת הייתה "מפוארת", "מלומדת". בסוף לקחו נערה דנית שהיה לה סוכו, ושהצטלמה בעבר לפליבוי. במקום מיליון דולר במוזמנים, נתנו לזוכה, לפי דבריהם, 200 אלף דולר במוזמן, והיתר בצורת

THE \$1,000,000 PAGEANT

ליכלוכית הייתי ונש! לא מיליון ולא בטיח. היא היתה מאו

זה היה אונ... שרונה נראתה עיפה. היא חזרה ב מיגיעת מארצות-הברית. שם השתה השעשועים הבינלאומית (העולם הז) ומה לא הלך שם! השאלות. לו המתחרות: על מין לפני הנישואין לנישואין וכמובן, על הנכונות להצ לפנטהאוז.